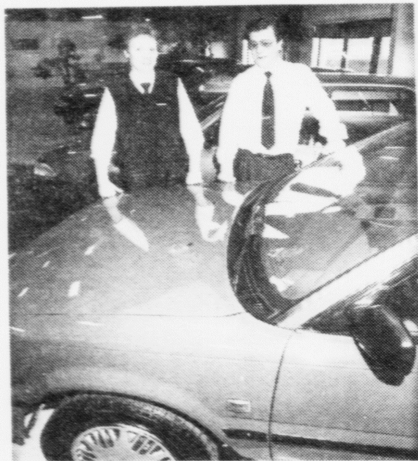

Tíðindaskriv frá Reyni Service

TOYOTA

— persónbilur no. 1

— sætta árið á rað

Tey trý mest seldu persónbilamerkinu vóru í 1991: Toyota við 123 bilum ella 27,33 prosentum, Ford við 102 bilum ella 22,66 prosentum og Mazda við 51 bilum ella 11,33 prosentum.

Meið hjá Toyota er ikki tað fyrsta í so máta, tí heili seks ár á rað hava føroyingar nú valt sær ein Toyota persónbil fram um so nógvar aðrar.

Annars vóru í 1991 seldir 450 persónbilar. Tiggju tey mest seldu modellini vóru: No. 1 — Toyota Carina 67 bilar, no. 2 — Toyota Corolla 52 bilar, no. 3 — Mazda 323 43 bilar, no. 4 — Ford Fiesta 34 bilar, no. 5 — Ford Escort 32 bilar, no. 6 — Ford Sierra 22 bilar, no. 7 — Nissan Sunny 17 bilar, no. 8 — Honda Accord 15 bilar, no. 9 — Ford Orion 14 bilar, no. 10 — Mitsubishi Galant 12 bilar.

Einki kemur av sær sjálvum, men at umboðið í Føroyum av teimum sera rakstrartryggu og haldgöðu Toyota-bilunum í sjálvum sær er borgin fyrri so frægum seltulatum fleiri ár á rað, er nærum sjálvsagt.

Men vit vita eisini, at hetta í longdini ikki heldur einsamt og leggja tí størsta dentin á altíð at hava besta fólkið, bestu tænaðstuna til tað umvælingar- og viðlíkahaldsarbeiði, sum sjálvt ein Toyota kann hava fyrri neyðini av og á.

Vit kunnu ikki annað enn takka føroyingum fyrri góða álit teirra á bilur sum tænaður okkara í 91 og fara eisini í 92 at gera okkara til, at bilur føyinga no. 1 eisini framvirkur verður ein Toyota.

BINGO HØVUÐSVINNINGUR:

LUXOR ASO-video

ASO gevur týðilgari mynd og betri litir, tá talan er um:

- slitin bond
- kopiering
- leigaðar filmar

Bert eitt av mongum í stóra úrvalinum hjá

p/f Esmar Simonsen,

Tlf. 44405, Kambsdalur - Box 78 - 530 Fuglafjørður

Harri blaðstjóri!

Um tit aftur ætla at endurgeva meg ígjøgnum triðjamann, vil eg fegin fáa høvi til at gera viðmerking ella leggja afturat slikum, sum eg skal hava borið fram í privatari samrøðu við onkran annan.

Hetta er fyrri at fyrbygja, at slikt úttali, tikið burtur úr eini heild, verður nýtt til at bera júst øvugtán bókskap enn hann, eg ætlaði.

Ætlaði mær ikki í alment kjak um sendingina um millumbylgjusendaran í Akrahyrgi — tí so vildu erkvisin sjónvarpsfólk beinanvegin skulsett meg fyrri roynd at sensurera politiskt — tí ringdi eg aftan á sendingina til Árna Gregersen fyrri at siga honum, hvat eg persónliga — og ikki løgmaður Atli P. Dam — helt um hana.

Sum Sosialurinn eisini sigur, var høvuðsmeeting min, at sendingin var »undir alt lágmark«; men tá blaðið í stórar yvirskrift á forsiðni letur meg hava sagt, at »Sólbjørn kandi frágreiðingina«, gevur hetta tvørturímóti ta fatan, at eg beri í bótufaka fyrri atburð sjónvarpsins og eins og geri ilt verri við at geva telefonverksstjóranum eitt spark.

Væl metti eg, at telefonverksstjórin kandi innihaldið í frágreiðingini — hann eigur jú stóran part av tí sjálvur — men; tað, sum hvørki eg ella Árni Gregersen kundu avgera, var, um telefonverksstjórin visti av, at tey »loyndarskjøl«, sum Øssur hevði, vóru tann sakliga og objektiva frágreiðing, sum embætisfólk í Tinganesi lótu úr hondum 1. august 1990, ella tað var tann »bumban«, sum Øssur læst sita inni við. Tí uppá fyrispurning telefonverksstjórans vildi Øssur ikki siga frá, hvørji skjölini vóru, men svaraði hástóru: »Her er tað eg, sum seti spurningarnar«, sum var talan um eitt forhoyn og ikki eina sakliga samrøðu.

Orðavalið: »Okkum er eydnast at fáa fatur á hesi frágreiðing« gjørdi hetta eisini duldarfult, hóast landsstýrið sum einki læt teim frágreiðingina.

Árni Gregersen var ikki samdur í minni vurduring av sendingini, sum sera vánaliga og óargaliga. Kortini gav hann mær rætt í, at atburður sjónvarpsfólkanna í byrjanini var óheppin, og at »annonseringin« fleiri kvøld á rað frammanundan send-

ingini kundi verið øðrvísi; men hann umbar seg við, at hann hevði verið burturstaðdur og tí ikki sum programleiðari hevði havt ávirkan á hesa »annonsering«.

Vit, sum ofta hava samrøður við útvarps- og sjónvarpsfólk, eru ikki von við slíka framferð. Tað ber oftast til at sita og práta og skemta, áðrenn sendingin byrjar, ja eisini at bera fram okkurt, sum ein veit, at »journalisturin« er greiður yvir ikki skal við í sendingina, og tá so fyrirreikingarnar eru lidnar, bandupptakarinn stillaður rætt til ljóðið ella upptøktólkið hevur funnið røttu myndina, byrjar samrøðan fríðarlaga, og báðir partar hava eina hómang av, hvat sendingin fer at innihalda. Harafturat hava oftast dugnaligar og fittar »sminkøsur« roynt at bota sum frægast um lýti í útsjónð okkara.

Soleiðis ikki hesa ferð. Her verður kvøld eftir kvøld í forlýsing skapt ein fatan av onkrum, sum ikki ruggar rætt, og tá sendingin kemur, verða sjálvst fyrirreikingarnar sendar, telefonverksstjórin »zoomaður« heilt fram á skiggjan o.s.fr.

Hetta er ikki bara óetiskt, sum onkur hevur sagt, men beinleiðis beistagerð.

Tað var ein roynd frammanundan at »kriminalisera« byggingina av millumbylgjusendistøðini og leikluti telefonverksstjórans í henni.

Vit vurnast nú, at sjónvarpsfólkini ikki eru í heiðurligum og serisum ørindum at upplýsa, hvi kostnaðurin aftan á flyting av Skúvanesi til Akrahyrgis er 68 mill. kr.; men

heldur at finna onkran syndabukk — eitt »offur« sum danir siga — at heingja út.

Tað er eingin loyna, at Øssur Wintherieg í aktuelum málum ógvuliga ofta spyr: »Hvør er skurkurin« sum um tað ikki finnast mál og málsviðgerðir uttan »skurkar«. Í samrøðum við hann fært tú ta fatan, at hann heldur vil seta teg fastan, enn fáa eitt mál lýst, og tá hetta ongantið eydnast, missir tú áhugan fyrri slikum samrøðum.

Í krimisøgum er »skurkurin« oftast avdúkaður á seinastu síðu; men í hesum máli vistu »høvundarnir« Øssur og Dagmar — tey høvdu jú frágreiðingina — at »skurk« funnu tey ongan. Tí er betri at lata eitt ávist tal av spurningum, sum tey siga seg hava roynt at fáa telefonverksstjóran at svara, hanga ósvaraðum í luftini, tó at teir so gott sum allir eru svaraðir í teirri frágreiðing, sum Marita Petersen, landsstýrskona, uttan hóvasták hevði útflýggjað teimum. Á henda hátt ber til at skapa fatan av, at onkur »skurkur« er kortini.

Einaferð enn fer ein heldur eftir manninum enn bóltinum, og eftir situr hyggjarin við ov fáum upplýsingum um millumbylgjusendaran, rakstur hans, elveitingina, útbreiðslumøguleikarnar o.s.fr.

Eg eri ein teirra, sum havi mett tað sum framstig, at fjölmiðlar okkara kundu fáa útbúgvði fólk í arbeiði sitt, og tað haldi eg frumvegis; men samstundis harmist eg um, at »Danmarks Journalisthøjskole« ikki í øllum førum

megnar at læra hesi fólk hógv til at meta um, hvar markið gongur.

Vit skulu hava eina árvakna og virkna pressu, sum kann verja áhugamál borgarans og fyrirbyggja ólíkindum — verða hin sokallaða 4. statsmaktin — men haðani og til at fjølmiðlar bert skulu verða spælipláss hjá onkrum journalisti »sum heldur seg vera« og skal sleppa at prógva, at hann er tað við at sparka eftir ávisum borgarum ella látturlig- og niðurgera teir og arbeiði teirra, er eitt ov langt lopp.

Tíverri harra blaðstjóri, hendir hetta eisini av og á í blaði tygara, hóast eg veit, at tygum ikki vilja tað.

Kendur politikari segði einaferð, at tað ber til at lumpa fólk eina tíð, eisini at lumpa ein part av fólkinum alla tíðina, men ikki at lumpa alt fólkið alla tíðina.

Tað er møguligt, at onkur politikari lumpar og lirkar av og á, kanska eisini at onkur ger tað meginpartin av tíðini; men Øssur Wintherieg sýnist arbeiða út frá sannføring um, at allir politikarar og við teimum stovnsleiðarar, lumpa og lirka alla tíðina og ongantið gera eitt vælmeint og sakligt arbeiði fyrri at skapa framburð fyrri land og fólk.

Tað man vera ómetaliga stór yvirmeting av egnum týðningi — og undirmeting av intelligensini telefonverksstjórans — tá sjónvarpsmaðurin heldur telefonverksstjóran royna at blokera sending hansara.

Tað, sum hendir, er tvørturímóti, at sjónvarpsmaðurin blokerar nakrar møguleikar hjá Sjónvarpi Føroya at rekja sínar sakliga upplýsingarskyldur, tí hampafólk ikki fara at tíma at samrøða við krimiskrivarar, sum framleiða »fusarar«.

Harri blaðstjóri.

Hóast frágreiðingin frá 1. august 1990 er long og helst keðiligt tíðindatilfar, fari eg at heita á tygum um at prenta hana í fullum liki, so gitingarnar og tað loyndarfálka hvørva. Hon er nevnliga als onki spennandi fyrri hann, sum leitar eftir ólíkindum.

Atli P. Dam